

JE MOŽNÉ ZACHRÁNIT ZÁKLADNÍ PILÍŘ CIVILIZACE MANŽELSTVÍ?

„V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání, a jeho přikázání nejsou těžká“ (Bible, 1. J 5:3)

I. část

Těžko bychom našli takovou oblast v životě věřících, ale i nevěřících lidí, ke které se váže tolik snů z mládí, množství uměleckých děl, úsilí, pokusů, v mnohých případech zoufalé hledání řešení, rozčarování, stud, neúspěch i prohra – a mohli bychom jmenovat do nekonečna – jako právě oblast volby partnera, manželství, rodiny. Úspěch či neúspěch dosažený v této oblasti je hlavním faktorem, který určuje úspěch či neúspěch pozemského života člověka. Většina lidí se shoduje v tom, že právě toto je nejcitlivější a nejintimnější oblast lidského života, ve které jsou všichni nejvíce zranitelní. Zkoušky a boje, které prožijeme v této oblasti nemají vliv jen na naše zdraví, celkovou dispozici, nebo na naše schopnosti, ale mohou určit i časovou délku našeho pozemského života. Není náhoda ani to, že podle neustále opakujících se statistických údajů, velká většina lidí právě ve svých rodinných vztazích snáší nejvíc verbálního i fyzického násilí. Totiž hlavně doma – v rodině se každý odváží „být sám sebou“, tady se opravdu ukáže to, jaký je. Právě v této oblasti se rozhoduje o křesťanovi, zda-li si skutečně oblékl Kristův charakter, jestli je schopen budovat svého partnera v krotkosti a zda-li je schopen v pokoře sloužit rodinným příslušníkům, nebo nosí jen náboženskou masku na bohoslužbách, a když překročí práh svého domu, shodí ji ze sebe, ponechá volný průběh svým pudům, zlým návykům a náladám. V Nové smlouvě se značná část apoštolských listů věnuje těm vlastnostem a postojům, které nosí člověk – kristovec, a které si musí křesťané osvojit, pokud chtějí být skutečnými Božími dětmi, a tyto se musí (měly by se) projevit nejprve doma. Nová přirozenost získaná znovuzrozením z milosti Ducha Svatého je sice daná ihned, ale oblast duše, například náš způsob myšlení a z toho vyplývající životní styl, způsob vyjadřování, zvyky, a mnoho jiného, musíme přetvořit skrze vyučované Boží slovo, skrze Jeho sílu, abychom tak žili podle Boží vůle. To tedy znamená, že na formování našeho nového člověka musíme tvrdě pracovat. Musíme spolupracovat s Božím Duchem na tom, abychom se proměnili do Kristovy podoby a především musíme prokázat ochotu rozvíjet se, tedy musíme se

stát poučitelnými, být měkkým, formovatelným materiálem v rukách velkého Hrnčáře, aby z nás mohl vytvořit své, již dříve naplánované umělecké dílo. Pokud se necháme proměnit, budeme se podobat Mistrovi, a nejdříve to bude vidět v naší rodině. Naši milovaní už nebudou muset snášet naši prchlivost, špatnou náladu, jízlivé poznámky, depresi řízenou počasím, ale naše krotkost, trpělivost, sebeovládání, projevy dobromyslnosti a povzbuzující slova víry, budou pro ně požehnáním. Časem uvidíme, že čím dál tím víc bude těch, kteří s námi budou rádi, neboť naše přítomnost nebude pro ně trápením, zátěží, ale uspokojením, potěšením a povzbuzením. (Jestli bychom přece jen někdy zůstali osamoceni, Kristův charakter to nebude pociťovat jako zátěž, neboť duchovní člověk rád tráví čas s Pánem a se zálibou prožívá společenství s Bohem skrze Ducha Svatého. A navíc takto strávený čas přináší radost a naplnění). V každém případě blízkost, požehnání takové osoby je velmi přitažlivá. Od Abrahama těžce odcházeli jeho synové. Jákob ještě i ve zralém věku, v době, kdy už měl velkou rodinu, toužil být se svým otcem Izákem. Přirozeně, k životu dospělého člověka neodmyslitelně patří zdravá nezávislost, ale moudří, zkušení, požehnaní staří lidé skrývají v sobě velký poklad a jejich společnost je pro mladší generaci mimořádně přitažlivá. Jestliže většina lidí nechce být s námi, neobviňujme je z nelásky, necitlivosti, zlomyslnosti, protože svět je takový, jaký je. Moudří lidé přijmou Šalomounovu radu a nejdříve hledají příčinu nežádoucí situace v sobě. Jestliže jsou k sobě upřímní, potom naše rozhodnutí může způsobit velké změny, totiž Vykupitel nám zabezpečil všechny prostředky k tomu, abychom naši zlou, nesnášenlivou starou přirozenost ze sebe svlékli jako obnošené, roztrhané šaty a oblékli si Jeho zářivý, královský oděv: krotkost, sebeovládání, pokoru, ochotu pomoci, trpělivost apod. Tato změna způsobí, že náš rodinný život bude novým, kristovským – zvláště, když se každý člen rodiny snaží žít v Kristu. Velká část lidstva, ať už je to jakákoliv známá osobnost, král, hlava státu, populární zpěvák či sportovec, anebo jen prostý, skromně situovaný průměrný občan – někde uvnitř,

v hloubi srdce touží hlavně po harmonickém rodinném životě, po věrném partnerovi, po zdravých, pěkných, nadaných dětech a vnoučatech, po bohatém společenském rodinném životě. Může to být náhoda? Vůbec ne! Vždyť z Bible víme, že toto byla Boží vůle už při stvoření v Edenu.

Od Počátku po obnovení

Vznik prvního lidského páru na zemi je důležitým závěrečným akordem dějin stvoření. Tím Bůh položil korunu na velkolepé dílo vytvořené v předcházejících úsecích stvoření, ze kterého Bible zdůrazňuje hlavně živou a materiální skutečnost v okolí člověka, a tím nám ukazuje, že všechno předcházející se stalo pro radost zvláštního stvoření, které bylo stvořené v šestý den.. Pro člověka svítilo slunce, jeho obklíčily obrovské vody, husté lesy, poeticky krásné háje a mořské zálivy, pro něho rašila čerstvá tráva, pro něho voněly oslnivě nádherné květy, jeho oči uchvacovaly impozantní štíty hor a hry nebeských oblaků: jako David v údivu volá v 8. Žalmu:

„Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš? ...Svěřuješ mu vládu nad dílem svých rukou, všechno pod nohy mu kladeš...“ (Žalm 8:5,7). Bůh stvořil své nové stvoření nepochybně z lásky a obklopil ho takovou péčí, jaké není schopna ani ta největší rodičovská láska.

Bible oznamuje jako fakt, že Bůh stvořil člověka k obrazu svému. Toto zjevení má dalekosáhlé následky, co se týká obrazu člověka, který si vytvořil sám o sobě, vztahu k druhým, rozumějící tím v první řadě manželský vztah. Kdo věří Božímu slovu, ten netvrdí, že člověk se ve stavu nevědomosti, nikým nevedený, stal produktem nějaké „náhody“, ale konstatuje, že původ jeho bytí je u Boha, tedy „zrod jako člověka“ se neuskutečnil zdola ale shora, podle Božího plánu. (O kolik povzbuzující je pro nás toto vědomí původu a o kolik lepší výhledy to poskytuje i naší budoucnosti...!)

Prvky lidského těla jsou shodné s prvky, ze kterých se skládá zem, ale Boží Duch – Ruach – uvedl do pohybu život z těchto pečlivě složených sloučenin. Dokonale zkonstruovaný organismus se tím dal do pohybu, probudil se k životu, jako to popisuje Bible: „I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života.“ (1.Mojžíšova 2:7) Tedy Boží Duch „vdechl“ do hliněného těla a to se proměnilo v živý organismus, v živou bytost. Člověk „otevřel své oči a uvědomil si své já“, ale v tomto okamžiku nebyl sám, nebyl bezcílne „jen tak vrhnutý“ do existence...

Skutečnost, že člověka plánoval a stvořil sám Bůh na svůj obraz, je zároveň i důkazem důležitosti lidské důstojnosti. Mrtvou látku a její produkty se mohou zneužít, ponížít, pohanit, mohou se zničit, pošlapat, podle libovůle ubližovat – ale s Božím obrazem se to nesmí dělat beztretně. Nemysleme si, že není důležité, co si lidé myslí o svém původu. Ve 20. století započatou (a zdá se, že ještě stále neukončenou) hromadnou likvidaci lidí, předběhlo zpochybnění pravdivosti stvoření člověka (a stvoření ve všeobecnosti), které je popsáno v Bibli. Později přišlo jeho otevřené popření, zamítnutí a výsměch, potom následovalo rozsáhlé „osvícení“ o tom, že člověk – takříkajíc – vystoupil ze živočišného světa. Tímto způsobem chápaný a vyvinutý člověk se nakonec stal předmětem – jak zvláštní! – početných ničících programů a mechanismů, stejně na Východě jako i na Západě... Totiž fakt, že člověk byl stvořený k obrazu Božímu už sám o sobě garantuje důstojnost člověka. Narozením získává lidské právo, už jen tím, že žije na Zemi, je bytostí hodnou úcty a jeho osud se nemůže zaměnit s osudem zvířat, která jsou určena na porážku (tady musíme poznamenat, že Bůh určil „humánnější“ způsob zacházení se zvířaty, než jak se děje na mnohých místech).

„Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil.“ (1.Mojžíšova 1:27)

Respektování lidské důstojnosti i v souvislosti s manželstvím má rozhodující význam. V našem prostředí vědomě osvojená a do nás vnucená materialistická ideologie zničila a snížila na politováníhodnou, nevhodnou úroveň nejen vnější, ale i společenské vztahy v širokém okruhu. Tato ideologie si nevšíkala několikastaleté formy lidského spoluzití, aspoň někde se objevující prvky životního stylu věřících anebo jen občanských pravidel slušnosti, ale i do rodinných vztahů přinesla do tehdy vůbec nepoznanou hrubost, vulgárnost, necitlivost, protože naši ideologové se snažili zničit v lidech vědomí duchovní bytosti. Takto získaná bytost „materiálního vědomí“ (tedy, kdo tomu uvěřil, nebo se i nevědomky podřídil materialistickému vymývání mozku) se celkem jiným způsobem chovala k sobě samé, ke svému manželskému partnerovi nebo ke členům jiné generace lidí, kteří zastávali jiný světonázor. V našem prostředí byl člověk víceméně pod vlivem materialistického světonázoru a díky tomu kvalita života v každé oblasti (s výjimkou jen některých, jako například: průmyslová výroba, dodržování svátků, činnosti ve volném čase, formování uměleckých odvětví, vesnické práce, rodinný život, atd.) utrpěla velké škody, stala se neutěšenou,

zevšedněla, postupně zpusťla, vždyť v podstatě všechno, i následování dobrých cílů, ztratilo smysl. Člověk oloupený o své duchovní bytí, o své vnitřní já, v masách ztratil sám sebe a tím i půdu pod nohama. Bez vědomí ducha se stal nejistou, zdeformovanou, poloviční bytostí, jakýmsi „poločlověkem“.

K dosažení biblické kvality manželského vztahu bezpodmínečně potřebujeme přijmout celé dějiny stvoření, včetně faktů stvoření a vnímání člověka jako duchovní bytosti . To nás přivede k tomu, abychom Boží slovo přijali do našeho srdce bez odporu a to také umožní, abychom se nepokoušeli protivit Boží moudrosti a biblickým viděním, neustálými spory, argumenty a rozbroji. Je důležité vzít si k srdci pokyny apoštola Petra, které píše v druhé kapitole svého prvního listu:

„**Odhoďte tedy všechnu špatnost, každou lest, přetvářku, závist, jakékoliv pomlouvání a jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli...**“ (1.Petrův 2:1-2)

Není hanba se znovu učit základní pravdy, pokud se už jednou ztratily, nebo byly vymazané z paměti. Znovu musíme porozumět, že člověk je v podstatě duchovní bytost, Božím obrazem, nositelem dechu Věčného. Není možné ji snížit, potupit, zabít tak, že by to nemělo dalekosáhlé následky v duchovním i materiálním světě. **Z tohoto vyplývá to, že v civilním životě ani manželský partner nemůže být vydán napospas urážkám, nadávkám, pomluvám, malicherné pomstychtivosti.** Lidé, kteří věří v Boha, nemohou být nesmiřitelní, nemilosrdní, krutí vůči sobě ani v rodině, ani v širších společenských kruzích, ale mají si ctít ve svém bližním mistrovské dílo Stvořitele i v tom případě, když jeho charakterové vlastnosti málo připomínají „výsledek původního mistrovského díla“. Totiž manželští partneři jsou si „prostě jednoduše“ dlužní jeden druhému za všech okolností vyjádřit náležitou úctu.

Bible už v první kapitole zdůrazňuje nenapodobitelnou, jedinečnou hodnotu člověka, kterou pro něj zabezpečilo Boží rozhodnutí, povolání k bytí, Jeho péči a Jeho zvláštní pozornost. Pro lidi s nematerialistickým světonázorem toto nevyhnutelně zprostředkovává přesvědčení o úctyhodném původu lidské bytosti, ať je dotyčný muž či žena, vždyť člověk ve své vnější podobě a do jeho nitra umístěného ducha, stejně nosí podobu Stvořitele. V manželství je to zdravým základem sebeúcty, jako i bezpodmínečné úcty mezi partnery.